

TINKA ULLBRÖ

FATTIG

LÄSPROV

Förlaget Orda
Deckare

Fattig – Tinka Ullbro
ISBN 978-91-7553-923-2

© Förlaget Orda 2014
Boksat: www.Okapi-Grafik.com
Typografi: Palatino LT
Utgiven av Förlaget Orda AB
Tryckt i Polen 2014

www.forlagetorda.se

FATTIG

av

Tinka Ullbro

*Till mina barn, Filippa och Jonathan.
Jag älskar er mer än ni någonsin kommer att förstå.*

Paola

De hittade honom på en parkbänk i Majorna. En förbipasserande hade sett honom och ringt till polisen. Hans svarta läderjacka var sönder-riven och lerig. Hans jeans var trasiga på knäna och ansiktet var sönder-slaget. Han var femton år och på marken bredvid honom låg en tom flaska vodka. Jag hade sökt efter honom i tre veckor. Ända sedan de hittat hans mamma på Andra Långgatan. Hon hade legat i en port-uppgång med ansiktet nedåt. Hennes ljusa hår hade färgats mörkt av torkat blod och när de hade vänt henne hade de sett det långa, blod-röda skärsåret som gått runt hela hennes hals. Hon hade dödförklarats redan på platsen. Hur länge hon hade legat där var det ingen som visste men kroppen hade redan varit kall när de lyft in henne i likbilen. Jag hade blivit inkallad för att framföra dödsbudet till Wille och hans lillasyster. Jag hade hittat Sophie på den nattöppna förskola hon gick på men Wille hade inte funnits någonstans. Hans mobil hade varit av-stängd och i skolan hade de inte sett till honom på flera veckor. Detta var i och för sig inget nytt. Wille hade haft problem med skolan sedan länge. Det var också därför jag hade varit hans psykolog de senaste två åren. Socialen hade tillskrivit mig honom och jag hade jobbat hårt med att få honom att lita på mig. Ända tills han plötsligt hade slutat komma till min mottagning. Jag hade varit i kontakt med hans mamma vid upprepade tillfällen men hon hade stått lika hjälplös som jag inför Willes ovilja att samarbeta. Nu var hans mamma död och Sophie placerad hos fosterföräldrar. Efter att de hittat Nina hade jag letat efter släktingar som den lilla flickan kunde bo hos men insett att det inte fanns någon. Nina hade varit alldeles ensam med sina barn.

Nu hade de hittat honom. Polispatrullen som först kommit till platsen hade ringt efter en ambulans och nu låg han i ett observationsrum på Sahlgrenska sjukhuset. Jag tog hissen upp till tredje våningen och gick genom den långa korridoren förbi en rad gråa plaststolar fastsatta i

väggen mot rummet. Jag hade träffat hans läkare nere vid receptionen och visste att han var i dåligt skick men att han skulle repa sig. Allvarligt men stabilt, hade läkaren sagt om hans tillstånd. Jag visste bättre. Ingenting hos den pojken var stabilt just nu.

Jag var tvungen att samla mig när jag lade handen på det breda handtaget som gick tvärs över dörren in till hans rum. Jag andades djupt och rätade ut mina anletsdrag innan jag knuffade upp den. Knuffen utlöste en mekanism och dörren gled upp automatiskt. Jag släppte handtaget och lät armen falla ned vid min sida. Det krävs styrka för att möta en människa i sorg, det visste jag av erfarenhet. Jag tvekade. Tog ett djupt andetag och steg in i rummet. Jag hoppades att jag besatt den sorts styrka som krävdes för att möta Wille idag.

Han låg med huvudet bortvänt när jag steg in. Hans mörka hår var borttrakat och ett vitt bandage täckte större delen av hans huvud. Han såg liten ut där han låg under det ljusblå lakanet med det metallfärgade räcket som löpte runt hela sängen. Som ett barn, tänkte jag och kom ihåg att det var precis det han var. Ett barn som nu hade blivit lämnad helt ensam i en värld han redan var borttappad i. Femton år, vad visste man när man var femton år?

Han rörde sig inte när jag närmade mig hans säng. Jag visste inte om han sov. Jag harklade mig innan jag sakta sade hans namn.

“Wille?”

Han rörde sig inte. Visade inga tecken på att han skulle ha hört mig. Jag gick runt hans säng och såg att han trots det var vaken. Han tittade ut mot fönstret men jag var osäker på om han såg något. Hans högra öga var ordentligt svullet och något slags skena var fasttejpade över hans näsa. Han var nästan svart av två ordentliga blåtitor under ögonen. Jag ansträngde mig för att inte dra efter andan. Jag hade alltid tyckt att Wille var ett vackert barn. Ända sedan han som trettonåring första gången hade kommit till mig tillsammans med en socialsekreterare och sin mamma hade jag tyckt om hans utseende. Under piercingen i ögonbrynet och det svartfärgade håret hade det funnits rena, raka linjer. Hans blå ögon var inramade av nästan osannolikt långa ögonfransar och den barnsligt plutande munnen hade gett honom en oskyldig uppsyn. Hans journal från skolkuratorn hade visat att han inte var så oskyldig som han såg ut. Skolkuratorn hade visat på ett så uppenbart förakt för pojken att jag hade bett henne att inte träffa honom mera. Något som hon med lättnad hade tillmötesgått.

Nu var hans vackra anletsdrag sönderslagna och det fanns inget barnsligt i hans ansikte mera. Han såg härjad ut, sliten. Han hade åldrats, kastats in en vuxenvärld han inte hade verktygen att klara sig i. Jag upprepade hans namn. Fortfarande ingen reaktion.

"Det är jag, Paola, jag är glad att jag hittat dig. Jag har letat efter dig länge."

Han blinkade sakta med ögonen men vände sig inte om.

"Vad vill du?"

Han talade lågmält men rösten bar ett stråk av ilska i sig. Detta var en pojke som bar på ett stort hat mot omvärlden, det var jag medveten om.

"Jag har kommit för att tala om din mamma." sa jag.

"Det finns inget att tala om, hon är död."

Orden skar igenom luften och iskylan i rösten fick mig att ofrivilligt darra till. Jag svalde innan jag tog till orda igen.

"Så du visste redan, var det därför du försvann, aldrig kom hem?"

Wille vände sakta på huvudet och tittade på mig när han svarade.

"Jag har inget hem, jag skall fan bo med någon jävla hora. Med något jävla fattighjon!"

Hans mamma hade hittats på Andra Långgatan iklädd en väldigt utmanande kjol och lårhöga stövlar. Polisen hade hittat tvåtusen kronor i kontanter i hennes lilla handväska. Det var inte så sökt att undra vad hon hade hållit på med när hon hade mött sin mördare. Jag visste inte vad jag skulle svara. Jag hade träffat Nina flera gånger och att hon skulle prostituera sig kunde inte ha varit en mera främmande tanke. Ändå var det precis det polisen sade. Hon hade tydligen hållit på med det runt ett år redan. Det hade de andra kvinnorna på gatan sagt. Jag hade försökt få klarhet i det ända sedan hon hittats. Hur blev en tvåbarnsmamma och förskolepedagog hora?

Han vände bort huvudet och slöt ögonen. Jag var tacksam för hans trötthet. Famlade efter saker att säga. Efter en livboj att kasta till honom. Jag ville säga till honom att hans mamma inte alls var någon hora, utan en underbar, varm kvinna som hade suttit på min mottagning och gråtit över att hon inte kunde hjälpa honom. Jag sa ingenting. Väntade på att hans andning skulle bli långsammare. På att det strama i hans ansikte skulle slätas ut. När jag var säker på att han sov gick jag tyst mot dörren. Jag vände mig om innan jag gick ut ur rummet och tittade på hans sovande figur.

”Jag skall hjälpa dig, Wille, jag lämnar dig inte, jag lovar”, viskade jag tyst innan jag steg ut i den skarpa belysningen i korridoren utanför. Jag hoppades innerligt att jag hade det i mig att hålla det löftet.

2

Paola

Bilen bakom mig tutade och jag insåg att ljuset hade slagit om till grönt. Jag vinkade ursäktande i backspegeln och svängde upp på Guldhedsgatan. De första löven på träden nere i Änggården hade börjat färgats gula och solen hängde lågt över husen. Hösten hade smugit sig på i år och folk verkade inte helt ha förstått att sommaren nu var förbi. Ännu kunde jag se några människor promenera utan jacka i Slottsskogen. Ändå visade termometern i bilen på ynka tio grader.

Mina tankar gick tillbaka till Nina. Jag sneglade på klockan på instrumentbrädan och insåg att jag hade lite extra tid innan jag skulle vara hos Johan och Madelene Christensen. Vid Annedalsmotet tog jag till höger och körde mot Linnégatan istället för ut mot Askim. Jag hittade en parkeringsplats på Tredje Långgatan och promenerade ett kvarter tillbaka. Avspärningarna framför portgången var sedan länge borttagna och någon hade putsat marken så att inga blodfläckar längre syntes.

Det var här de hade hittat henne. Jag hade varit här en gång tidigare. Stått och tittat in i portgången där Nina hade mött sin mördare. Hoppats på att få ett svar. Kanske inte så mycket på vem som hade mördat henne som på vad hon hade gjort här? Varför hade hon inte suttit uppkrupen i soffan och tittat på film med sina barn? Varför hade hon anmält sin dotter till en nattöppen förskola, klätt sig i en alltför kort kjol och sålt sin egen kropp till främmande män?

I dagsljus såg Andra Långgatan ut som vilken gata som helst. En bokaffär hade placerat en låda med böcker utanför skyltfönstret på trottoaren och en äldre dam stod och tittade igenom titlarna. Tatueringsstället som låg bredvid såg mörkt ut men musik kunde höras bakom den stängda dörren så jag antog att de ändå var öppna. I hörnet på andra sidan gatan låste en man med asiatiskt utseende upp dörren till en restaurang. En bjällra plingade när han öppnade dörren och gick in. Jag kunde se lampor tändas när han rörde sig genom lokalen. Mae Krua stod det på en röd skylt ovanför dörren. Jag undrade om

Nina någonsin hade gått in där och tagit något att äta. Kanske de som jobbade där hade träffat henne? Sett något kvällen då hon blev mördad? Jag funderade på att gå in och fråga. Men jag var barnpsykolog inte polis, sa jag till mig själv. Jag antog att polisen redan hade knackat dörr på gatan, frågat om någon hade sett något misstänkt under mordkvällen, hört något? Hade Nina ropat på hjälp, undrade jag. Vem hade hon ropat på? Jag visste vem jag skulle ropa på om jag fruktade för mitt liv. Peter och jag hade varit gifta i över femton år, ändå älskade jag honom mer än någonsin. Han var min stora trygghet i livet. Min klippa. Nina hade inte haft någon alls att luta sig mot när hon hade behövt det. Båda hennes föräldrar hade gått bort och hon hade inga syskon att tala med om deras begravning. Hon hade alltid bott ensam med sina barn, faktum var att jag trots att jag försökt inte hade lyckats ta reda på vem Willes och Sophies pappa var. Eller pappor. Hon hade stått som ensam vårdnadshavare på båda barnens födelseattest som socialen hade skickat mig. Fader okänd hade det stått med fet stil på bägge attesten. Hade han varit okänd även för Nina, undrade jag nu när jag stod på gatan var hon hade prostituerat sig? De andra kvinnorna på gatan hade sagt till polisen att Nina hade börjat för något år sedan. Men hade hon bara bytt ställe?

Jag tittade tillbaka in i portgången där hon hade legat. Hade hon tänkt på sina barn, det sista hon gjorde? Undrat vem som skulle ta hand om dem? Vetat att hon var den enda de hade? Jag kunde nästan känna lukten av skräcken hon måste ha känt, paniken som måste ha genomborrat henne. Hade hon förstätt att hon skulle dö nu? Insett att hennes femåriga dotter skulle mista sin mamma? Förstätt att hennes son skulle bli föräldralös? Jag kände en klump i halsen när jag tänkte på Ninas sista stund i livet. Jag hoppades att mördaren hade överrumplat henne. Hoppades att hon inte hade hunnit tänka före hennes liv hade sipprat ut över den smutsiga asfalten i portgången. Jag såg lilla Sophie framför mig, såg Wille i den stora sjukhussängen. De var mitt ansvar nu, det förstod jag. Hade blivit det samma dag som jag tog mig an Wille som patient för länge sedan. Jag var den enda de hade.

Jag kände ansvaret tynga mina axlar när jag vände mig om för att gå tillbaka till bilen. När jag korsade gatan såg jag en rörelse i fönstret till den thailändska restaurangen. Den mörkröda gardinen hade dragits åt sidan och jag fångade en skymt av ett rynkigt ansikte innan gardinen drogs för igen. Jag insåg att någon hade suttit och tittat på mig där jag

stått på gatan. Jag gick närmare men gardinen hängde stilla på sin plats och jag kunde inte se något. Jag tvekade, tittade igen mot gardinen, sedan tog jag tag i dörren till restaurangen och drog. Dörren var låst, en skylt visade att de öppnar för lunch 11.30. Jag tog fram mobilen ur handväskan och såg att klockan enbart var elva. Jag släppte dörrhandtaget och började gå mot bilen. Kanske hade det bara varit ett sammanträffande, kanske hade någon där inne bara torkat av borden och bestämt sig för att titta ut en stund. Men ändå följde bilden av det gamla ansiktet mig hela vägen när jag körde ut mot Askim. Kanske satt kvinnan alltid där och spanade?

3

Wille

Hon hade gått när jag vaknade igen. Skönt, tänkte jag. Skulle fan heller ligga här och prata med någon helvetes psykolog. Att hon inte kunde lämna mig ifred den jävla kärringen. Visst, hon kunde ta hand om Sophie, hon behövde någon, liten som hon var. Men jag, jag var ju för helvete vuxen nu. Behövde inte någon satans barnpsykolog. Barn hade jag inte varit på länge ju. För att vara barn behövde man en mamma och pappa. Det hade jag inte.

Bilden av mammas ansikte flöt in i mitt huvud men jag knuffade undan den. Kände hur det stramade till i halsen. Tänkte snabbt på något annat. Nu var det bara att bita ihop. Inte känna efter. Inte tänka för mycket. Det visste jag.

Jag tittade mig omkring i rummet istället. Fokuserade på att inte tänka. Jag var bra på det nu. Hade övat länge. Tänkte man så kände man. Det ville jag inte. Det hörde inte till folk som mig. Jag funderade istället på hur jag hade kommit hit. Jag kom ihåg ölen vi hade snott igår, var det igår? Mackan hade haft med sig vodka, det kom jag också ihåg. Vem hade hämtat gräset? Jag vände på huvudet för att se om jag var ensam i rummet. Det skar till av en jävla huvudvärk. Satan vilken bakfylla, tänkte jag och tog tag om huvudet för att stilla dunket. Min hand träffade något mjukt och jag fumlade med fingrarna runt huvudet. Hela mitt huvud var täckt av något slags tyg och för första gången insåg jag varför jag var förd till en sjukhussäng och inte en fyllecell. Jag var alltså skadad. Jag försökte komma ihåg vad den där ena tanten som hade varit här tidigare hade sagt. Inte Paola men hon som varit här innan, klädd i vitt. Antagligen en sjuksköterska förstod jag nu. Kom inte ihåg vad hon hade pratat om. Kanske jag inte hade lyssnat, eller så hade jag ännu varit full. Jag kände ett sug efter något att dricka, eller röka. Satte händerna i fickorna för att se om jag hade en joint kvar. Men jag hittade inte fickorna. Någon hade klätt av mig. Jag lyfte på täcket och såg att jag var klädd i något slags nattlinne. Som Sophie. Som hennes rosa nattlinne med den där förbannade katten

Hello Kitty på. Det hade jag gett henne. Jag hade snott det från H&M på Kungsgatan. Jag kom ihåg hur nervös jag hade varit. Inte för att bli fast, snodde grejer gjorde jag hela tiden, hur skulle jag annars få något? Men för att någon från gänget skulle se mig! Fatta vad mycket skit jag skulle ha fått om de sett mig med något sådant i handen! Men Sophie hade blivit glad. Jag kunde fortfarande känna hennes små armar runt mig när hon hade kramat mig, hårt, hårt! Hon hade sovit i det varje natt efter det. Mamma hade tvättat det på mornarna ibland så att det skulle hinna torka till kvällen. Piss heller, inte tänka på dem nu.

Jag kollade runt rummet för att se om mina kläder fanns någonstans. Ens en cigarett kunde man väl få. Jag antog att en drink inte skulle serveras till lunchen liksom! Funderade på att stiga upp och bara dra! Killarna var nog borta vid Brunnsparken nu. I Nordstan. Som vi brukade. Undrar om någon hade fått tag på mera gräs? Snart, tänkte jag, snart drar jag. Skall bara ligga här lite till. Jag försökte att inte tänka på det men de rena lakanen jag låg i kändes sköna mot mina bara ben. Det var torrt och varmt och tyst i rummet. När hade jag senast sovit i rena lakan, undrade jag? När hade jag senast sovit i en säng för den delen? Inte sedan morsan dog! Jävla hora, vad fan skulle hon där på gatan att göra? Jag hade fan kunnat ge henne pengarna! Kunde bra sno tillräckligt med grejer för att vi skulle ha klarat oss. Och Pancho hade sagt att jag kunde få börja deala med honom! Jävla, satans hora! Varför litade hon inte på mig!

Jag stänger ögonen. Jag får inte bort bilden av henne från mitt synfält. Jag kan inte stänga ute hennes röst från mina öron.

"Mumrik, mitt hjärta", sa hon.

Det sa hon alltid! Sa att hon älskade mig! Om hon nu älskade mig så jävla mycket varför är hon inte här nu då? Jag har svårt att andas. Tvingar bort bilden av henne. Stänger av. Men viskningen i örat finns kvar, går inte att tysta!

"Mumrik, mitt hjärta."

Borrar ner ansiktet i kudden. Drar upp benen, slår armarna runt dem. Darrar. Satan vad ont det gör! Död, död, död! Hon är död!

"Mamma, snälla, snälla, mamma, kom tillbaka!"

4

Paola

Det röda huset i trä skymtade fram bakom häcken när jag kom körande. Johan och Madelene hade byggt huset själva det visste jag. Madelene var arkitekt med en egen arkitektbyrå och Johan var läkare. Barnläkare på neonatalen nere i Halmstad. De var inte typiska fosterföräldrar det medgav jag, karriärmänniskor båda två. Upptagna, ambitiösa. Men jag var oerhört tacksam att de hade haft möjlighet att ta emot Sophie. Paret Christensen var precis det som den lilla föräldralösa flickan behövde. De var stabila, rationella människor. Med hjärtan av guld. Det måste man väl ha för att öppna sitt hem för en liten sargad människa som Sophie. Deras egna barn var redan äldre. Deras tvillingdöttrar studerade medicin här i Göteborg och delade en studentlya inne i stan. Men de flesta helger kom de fortfarande hem.

”De kommer och äter upp sig inför veckan”, hade Madelene sagt till mig första gången jag besökte dem. Jag hade inte träffat deras döttrar än men från fotografier inne i huset såg man att de hade ärvt sin mammas mörka, glansiga hår och glada ögon. De var enäggstvillingar och skulle det inte ha varit för att en av dem hade kortklippt hår skulle jag inte ha sett skillnad på dem på korten. Paret Christensen hade en son också som låg i lumpen. Han var tydligen båtförare vid regementet uppe vid Vaxholm. Även han kom hem ibland på helgerna. Christopher hette han och det slog mig att han bara var tre år äldre än Wille. Jag svängde in genom grinden och parkerade på uppfarten utanför garaget med de dubbla dörrarna. Den välskötta trädgården var enorm. I ena hörnet växte några uråldriga äppelträd som lutade sig mot varandra. Som en grupp gamla gummor som stod och pratade. Mitt emellan träden fanns en rund vitmålad träbänk. Jag undrade om familjen brukade sitta på den bänken och fantisera om vad gummorna pratade om.

Jag låste bilen även om det kändes som om detta var ett område där man inte behövde göra det och gick mot huset. Det var stort men inte överdådigt. Den faluröda färgen och den stora öppna verandan utanför ytterdörren gav ett välkomnande intryck. Det vilade något

vänligt över huset. Ett lugn som kändes när jag ringde på dörren och hörde steg där inne.

Det var Madelene som öppnade. Hennes mörka hår var uppdraget i en tofs i nacken och hon bar ett par ljusa jeans och en vit skjorta. Hon såg så där avslappnat snygg ut som jag alltid hade önskat att jag hade kunnat klä mig. På fötterna bar hon ett par beige mockaskor och ett par diskreta örhängen glittrade till när ljuset från lampan ovanför den stora spegeln i hallen träffade dem. Jag visste att hon hade varit på jobb på förmiddagen. Hon måste ha bytt om när hon kom hem, kanske var det därför hon bar örhängena. Eller så hade hon dem alltid.

Vi hade tillsammans beslutat att Sophie skulle fortsätta på den förskola hon hade gått på när hennes mamma hade blivit mördad. Inte den nattöppna. Inte den som Nina hade anmält henne till och meddelat att hon hade börjat jobba natt på ett äldreboende som extrajobb. Men den som hon hade gått på sedan hon var ett år gammal och kände till väl. Där hon hade sina kompisar. Rutiner var bra för barn, att få fortsätta med något som hon kände till var viktigt för Sophie. Därför körde Johan eller Madelene henne varje morgon till Högsbohöjd borta vid Järnbrottet. De tog en liten omväg varje morgon för att undvika att köra förbi Pennygången där Sophie hade bott med sin mamma och Wille.

De hade delat en tvårummare på andra våningen i det gråa hyreshuset som ägdes av staden. Jag hade besökt lägenheten efter att Nina hade hittats mördad. Jag hade varit där både för att samla ihop Sophies saker men också ibland suttit en stund och väntat i det prydliga rummet som tydligen varit både vardagsrum och kök och även Ninas sovrum. Väntat för att se om Wille skulle söka sig hemåt. Om han skulle komma för att hämta något, byta kläder eller ta en dusch. Han hade aldrig kommit och jag hade suttit tyst och sett mig omkring. Sett med vilken omsorg Nina hade skött sitt hem. Sett hur hon hade delat av det enda sovrummet så att båda hennes barn skulle få sina egna små krypin. Studerat de rosa väggarna i Sophies del. Sett blommorna Nina antagligen själv hade målat på väggarna. Det var en liten prinsessas dröm det rummet. Jag kunde se Sophie och Nina framför mig, hur de säkert hade suttit och läst sagor och pysslat vid soffbordet. Sett Willes del, sett datorn som stod på skrivbordet under hans loftsäng. Undrat hur hon hade haft råd med den. Jag visste det, visste varifrån hon fått pengar till den lilla tv:n ovanför Willes säng, till gitarren som stod lutad i ett hörn av hans lilla rum. Till de stora Converse skorna som stod i hallen.

Att vara femton år var svårt för många. Att vara femton år och inte ha råd med en egen dator i dag måste vara fruktansvärt. Jag visste att man som vuxen kunde försaka mycket av det materiella. Men som tonåring kunde saker tyvärr vara det som avgjorde om man fick vara med eller inte. Ytligt, visst men en realitet som ungdomarna idag levde med.

Jag hade lämnat lägenheten som den varit. Skrivit en lapp på matbordet till Wille om han skulle komma hem. Stängt dörren och gått ut. Nu slog det mig att någon borde ta itu med lägenheten. Jag undrade om hyran var lagd på autogiro.

Jag ryktes ur mina tankar när Madelene glatt hälsade mig välkommen.

”Vi ritar i köket, kom in”, sa hon.

Jag hängde av mig jackan i den välstädade hallen och följde efter Madelene genom huset mot köket. Sophie satt på en hög pall vid den stora köksön. Hennes hår hängde i en fläta på ryggen, det var bara en liten tofs som hade slitit sig och envist ramlade ned i ögonen på henne när hon satt framåtlutad över teckningen framför henne. Hon drog tofsen bakom örat gång på gång utan att hennes små fingrar fick den att fastna en enda gång. Snodden som höll fast flätan var rosa liksom allt annat hon bar. De blekrosa strumpbyxorna såg nya ut och jag gissade att Madelene hade tagit Sophie på en liten shoppingtur. Av färgen på kjolen och tröjan så hade Sophie fått välja kläderna själv. En liten prinsessa i ett ljust och ombonat kök.

Sophie tittade upp när hon hörde mig komma in. Hennes ögon glittrade under luggen och när hon smålog såg jag den alldeles nya tandgluggen mitt i skrattet.

”Titta”, ropade hon, ”jag har tappat en tand!”

Hon gapade stort för att visa detta mirakel som hade skett.

”Jag drog ut den igår, sedan la jag den under kudden och tandfén kom på natten och lämnade FEM kronor under kudden!”

Det sista var hon tvungen att viska så stort var det! Hon hoppade ned från pallen och tog några små danssteg innan hon sprang mot rummet där hon sov.

”Jag skall visa dig, jag har lagt dem i en spargris”, ropade hon när hon försvann genom vardagsrummet som var öppet till köket.

När man såg henne så här skulle man aldrig kunna tro vilket trauma den lilla flickan genomlevde. Hon hade just förlorat sin älskade

mamma, den enda förälder hon någonsin hade haft och ändå dansade hon när hon tänkte på en tappad tand. Det hade tagit mig länge att lära mig att det var så barn sörjde. Det var sällan små barn blev deprimerade, ledsna som en vuxen. Små barn sörjde stötvis. Rakt bredvid varje danssteg fanns ett avgrundsdykt hål av nattsvart sorg. Och när de föll, föll de handlost. Fullständigt obehäpnade gentemot mörkret och skrällen som slet sönder dem. Det var då vi vuxna måste finnas där. Redo att sakta fiska upp dem ur helvetesgapet, försiktigt få dem att klättra upp ur avgrunden igen. Därför var människor som Madelene och Johan så oerhört viktiga. Barns sorg kunde inte skötas under några timmars terapi i veckan. De kunde inte rycka upp sig till nästa terapitund, kunde inte samla på sig tankar för att bearbeta dem när möjlighet gavs. De störtade ned utan förvarning när som helst och det var då en trygg famn måste finnas där. Madelene var den famnen för Sophie. Det var uppenbart när man såg dem tillsammans.

Sophie kom tillbaka till köket med en genomskinlig spargris i handen. Andäktigt tittade hon på de fem enkronorna som låg där i. Utan eftertanke smög hon upp i Madelenes famn som nu hade satt sig vid köksön. Hon ställde spargrisen framför sig och tittade upp mot mig.

”Vet du vad jag skall köpa för mina pengar?”

Hon tittade på mig med stora ögon samtidigt som hon igen försökte sätta den envisa tofsen av det ljusa håret bakom örat. Hon väntade inte på att jag skulle svara innan hon fortsatte.

”Jag skall köpa något fint till mamma, genast när hon kommet ner från himlen skall jag köpa något jättefint till henne.”

Jag kände smärtan gå rakt in i mig. Kände den välbekanta skrällen som ibland tog ett järngrepp om mitt hjärta. Tänk om jag inte kunde hjälpa henne? Tänk om hennes sorg var så stor att hennes medvetande aldrig skulle släppa in verkligheten för att den visste att det skulle krossa henne? Jag sköt undan tankarna och sträckte på ryggen när jag samlade mig. Jag hade ofta sådana tankar när jag mötte sörjande barn. Peter sa alltid att det var min osäkerhet som räddade barnen. Den gjorde mig till människa och inte bara psykolog. Men ändå vände jag mig aldrig vid smärtan. Jag tittade på Madelene och såg hur hennes ögon tårades. Jag var glad att Sophie satt med ryggen mot henne.

”Lilla gumman, det var gulligt av dig”, sa jag, ”men din mamma kommer inte ner från himlen. Ser du när man en gång åker dit upp

kommer man inte ner. Men jag är säker på att hon sitter där uppe och tittar på dig hela tiden.”

Jag kände mig fånig, osäker. Vad visste jag om denna lilla flickas sorg? Jag lät som en klyscha tänkte jag. Jag förbannade min osäkerhet igen. Lade min hand på Sophies. Hennes små fingrar var mjuka under mina. Sköra som hela hon. Glittret i hennes ögon hade försvunnit innan jag avslutat min mening. Nu var det ersatt av ett mörker som trängde djupt in i mig när hon tittade på mig.

”Aldrig då?”

Hon grät inte men rösten darrade när hon talade. Madelene kramade henne lite hårdare, tryckte henne mot sig. Jag knuffade undan impulsen att ljuga, tvingade mig själv att inte säga att visst händer det att någon kommer ner igen. Jag ville bara trösta, jag ville lägga tillbaka glittret i hennes blick. Se henne dansa igen. Men jag visste att jag alltid måste tala sanning med henne. Även när sanningen gjorde fruktansvärt ont. Det var först när hon förstod vad som verkligen hade hänt som hon skulle ha en chans att börja läka. Ibland hatade jag mitt jobb. Kände att jag inte kunde bära tyngden som lades på mina axlar. Jag tvingade mig själv att hålla hennes blick när jag svarade.

”Aldrig. Den vägen går bara åt ett håll. Men hon finns där uppe och hon älskar dig alltid, alltid i alla fall.”

Jag var inte religiös, inte i den mening att jag trodde på en himmel och ett helvete men jag var tvungen att ge henne lite tröst. Och när det kom till mammor var jag ändå övertygad om att de någonstans hittade en väg att hålla koll på sina barn även efter att de hade gått över till andra sidan. Sophies läpp darrade när hon tittade upp mot taket. Hon sa inget men jag såg mörkret som slöt sig om henne. Madelene lade sin hand över hennes hår och Sophie borrade in sitt ansikte i den vita skjortan. Hon grät inte. Sorgen var alltför stor ännu. För stor att omvandlas till tårar. För stor att släppa in. Hennes späda kropp var spänd som en pilbåge och hon satt fullständigt orörlig. Förstenad av den skräck som bitit sig fast i henne. Jag strök henne sakta över ryggen men jag kunde inte säga något. Visste att jag inte skulle nå fram. Visste inte vad jag skulle säga. Det var Madelene som tröstade istället. Hennes vänliga röst lät klar när hon sjöng. Tyst sjöng hon. Hennes röst försvann i den lilla flickans hår men jag uppfattade ändå melodin.

”Sov du lilla videung, än så är det vinter”, sjöng hon.

Jag visste hur sången fortsatte, än så är det långt till vår, och jag

visste att hon hade rätt. Än så var det väldigt långt tills våren skulle komma till Ninas barn.

5

Sophie

Jag märkte inte när hon gick. Hon hade kommit efter dagis idag. Jag hade visat min tandglugg. Den som jag skall visa för mamma. Min första tappade tand. Tur att tandféen hittade hit fast jag inte är hemma just nu. Jag undrar hur den kan komma utan att man märker det. Kommer den genom dörren? Nästa gång jag tappar en tand tänker jag hålla mig vaken hela natten. Så att jag får se hur den ser ut, tandféen! Jultomten vet jag hur han ser ut. Men tandféen? Jag tror att den har en silverklänning. Det skulle jag ha om jag var en fé! Då skulle jag svinga med mitt trollspö och så skulle mamma komma tillbaka och jag kunde visa henne min tappade tand. Kanske tandféen kan göra det? Om jag lämnar tillbaka de fem kronorna jag fick? Och säger att jag inte vill ha dem. Jag vill bara ha min mamma? Féen kan trola. Det skall jag göra. Nästa gång jag tappar en tand. Då skall jag hålla mig vaken och så skall jag fråga den. Och jag har en till lös tand. Den bredvid. Om jag gungar massor på den så lossnar den nog snart.

Fast om jag måste hålla mig vaken då kanske monstren kommer. De som kommer på natten. Och Mumrik är inte här. Jag undrar var han är. Mamma är i himlen det vet jag. Jag vet inte varför hon måste åka dit. Jag kan inte förstå varför jag inte fick åka med. Vi skulle ju alltid vara tillsammans. Så sa hon. Det lovade hon. Alltid sa hon så! Men ändå åkte hon utan mig. Jag har så ont i magen. Jag vill att mamma kommer tillbaka. Jag vill inte höra när Paola säger att hon inte kommer! Paola vet inte. Hon har inte talat med mamma. Det vet jag. Jag har frågat henne. Hur kan hon då veta att mamma inte kommer! Mamma lovade att komma! Hon sa att hon alltid, alltid kommer efter mig. Men jag grät. Jag grät när hon gick. Och hon hade sagt att jag inte skulle gråta. Jag grät och då kom hon inte tillbaka! Nu gråter jag inte. Då kommer hon att komma tillbaka. Hon lovade. Och man måste hålla vad man lovat.

Kanske Mumrik kommer med henne. Varför är inte han här? Han är inte i himlen. Det vet jag också. Det har Madelene sagt. Hon är snäll Madelene. Och hon är jättebra på att rita! Hon jobbar med det. Att rita.

Rita hus. Det är nog ett roligt jobb. Men hon vet inte var Mumrik är. Jag vill att han skall komma hit. Annars kan jag inte vara vaken hela natten. Det vågar jag inte. Han måste komma och hålla monstren borta. För han är större än monstren. Så säger han. Så säger han alltid när han nattar mig. Då när mamma är borta. Han sätter sin kind mot min och så lovar han att han är större än monstren. Men nu är han borta mycket. Jag måste gå på nattis för han var aldrig hemma mera. Hemma med mig. Som han var förr. Han brukade läsa sagor för mig. Han är bra på att läsa. Han är stor. Jättestor. Fast mamma brukar kalla honom lilla Mumrik. Men han är inte liten. Han är längre än mamma. Och då är man större än monstren. Än alla monster. Så han måste komma. Måste komma hit före jag tappar min nästa tand så att jag kan be tandféen om att trolla tillbaka mamma.

Madelene frågar vad jag tänker på. Jag svarar inte. Säger inte. Vill inte berätta. Det skall bli en överraskning. De säger att mamma inte kommer tillbaka. Men de skall allt få se. Hon är inte deras mamma. Hon är min. Så jag vet. Jag frågar om hon vill leka med dockorna. Vi leker. Jag är storasyster. Madelene får vara lilla babydockan. Hon är bra på att leka. Hon stiger inte upp mitt i och skall laga mat eller tvätta eller något. Hon leker. Det tycker jag om. Storasyster måste natta babyn för mamman är ute med deras hund. Fast sedan vill storasystemen också gå ut med hunden. Jag vill ha en riktig hund. Det kan jag inte ha. Då skulle jag ha hosta ännu mera. Det är jobbigt att hosta på nätterna. Nu hostar babyn. Storasystemen måste hålla upp henne. Då hjälper det. Men de kunde ändå ha hund. Och sen kom mamman hem. Deras mamma kom hem. För hon hade lovat. Och mammor håller vad det lovat. Mammor kommer alltid hem igen.

Paola

Jag lyssnade till Peters lugna andetag bredvid mig i mörkret. Han sov djupt, hade gjort det redan en lång stund. Längre hade jag försökt att få tag i sömnen jag också. Till sist gav jag upp. Jag kastade en blick på klockan bredvid sängen. De röda siffrorna lyste hänfullt mot mig: 2.47. Jag lyfte försiktigt på täcket och steg upp ur sängen. Utan att väcka Peter tog jag badrocken som hängde på sovrumsdörren och gick tyst mot köket. Jag tände inga lampor på vägen, hittade bra i mörkret. Vi hade bott här länge, Peter och jag, ända sedan vi gifte oss. Jag gick genom det mörka vardagsrummet över den mjuka mattan. Den var benvit fast jag inte kunde se det i mörkret. Det mesta i vårt hem gick i ljusa färger. Soffan var i vitt linnetyg, inhandlad på Norrgavel nere på Magasinsgatan.

Det var lyxen med att inte ha barn antog jag. Man kunde ha vit icke-avtagbar klädsel på soffan, tunna ljusstakar i glas på ett lågt soffbord. Jag tänkte på hur det skulle ha varit om vi hade träffats tidigare Peter och jag, då vi ännu skulle ha kunnat få barn. Det var länge sedan jag hade tänkt på det nu. Jag hade redan för flera år sedan vant mig vid tanken att jag aldrig skulle få egna barn. Förlikat mig vid det. Det var inget jag sörjde, inte till vardags i alla fall. Bara ibland smög sig ett sakta tänk om, in i mitt hjärta? Bara ibland tillät jag mig själv att fantisera om hur de kunde ha sett ut, våra barn. Skulle de ha ärvt mitt mörka hår eller Peters rågblonda? Hans långa, slanka kroppsbyggnad eller min kortare figur? Men tankarna var inte längre förknippade med sorg. Bara en lek med fantasin som kom och gick ibland.

Jag tände lampan vid köksbänken i köket och satte på vattenkokaren. Ur min jobbväska som låg vid köksdörren tog fram mappen med Sophies och Willes journal jag hade sammanställt. Jag vände mina tankar från de barn vi aldrig skulle få tillbaka till Nina och hennes barn. Jag hade legat vaken och tänkt på henne hela natten. Jag hade talat med poliskommissarie August Larsson tidigare idag. Det var han som ledde utredningen av mordet på Nina. Jag kom bra överens med August. Vi

hade jobbat ihop flera gånger innan. Han var en hängiven polis och jag hade sett honom gå långt utöver det som krävdes av en polis innan för att lösa brott. Detta var ett mord som hade skett på öppen gata och ett sådant brott var alltid allvarligt och gavs hög prioritet inom polisväsendet. Ändå hade jag fått en känsla av ett visst ointresse när jag talat med August tidigare idag. Det hade gått tre veckor och de hade fortfarande inte någon misstänkt. Efter den första undersökningen av mordplatsen när Nina hade hittats hade inte så mycket hänt. Två poliskonstaplar hade knackat dörr runt mordplatsen men inga grannar tycks ha hört eller sett något. De andra kvinnorna på gatan hade visserligen känt igen Nina på en bild poliserna hade haft med sig men ingen av dem hade varit på plats under mordnatten.

”Hur var det med den där thairestaurangen vid hörnet, har ni kollat med dem?”

Jag visste att August inte var tvungen att svara på mina frågor. Jag var inte polis och han kunde egentligen inte kommentera en pågående mordutredning men vi hade jobbat ihop tillräckligt många gånger för att han ibland kunde släppa på protokollet lite.

”Vi har pratat med dem.”

Han lät kort i tonen. Jag kunde inte låta bli att undra om han inte skulle ha satt in flera resurser i utredningen om Nina inte skulle ha varit prostituerad. Jag visste ju själv hur det var när man läste tidningar. Brott som skedde inom den kriminella världen var aldrig lika skrämmande som de som drabbade oskyldiga. Kunde man identifiera sig med offret var brottet alltid värre. Det kunde ha varit jag, tänkte man och rös. När offret var en prostituerad tänkte man inte så. Det var en annan värld. Man kunde aldrig se sig själv i rollen. Kunde inte förstå vad kvinnan gjorde där ute på gatan. Men Nina hade inte varit någon brottsling, inte någon missbrukare. Hon hade varit en helt vanlig mamma med ett vanligt liv. Hennes enda brott, hade jag insett när jag hade utrett Sophies fall de senaste veckorna, var att hon var fattig. Hon var fattig i ett land där fattigdom inte ansågs existera. I ett land där fattigdom, riktig fattigdom, var något fult. Något självförvållat. Det är ju bara att skaffa ett jobb var tanken hos många som inte var drabbade. Men Nina hade ett jobb, en femårig utbildning bakom sig. Men hon var ensamstående i ett samhälle byggt för tvåsamhet.

Vi hade talat mycket Nina och jag när Wille hade gått hos mig. Talat öppet om ork och gräl och trots. Ändå hade Nina nästan aldrig nämnt

något om sin ekonomi. Hon skämdes för sin fattigdom. Jag hade insett det redan då men aldrig riktigt förstått hur illa det verkligen var. Det var först nu efteråt när jag hade utrett Sophias fall som jag till fullo hade förstått att Nina och hennes barn hade levt på existensminimum. Det var när jag hade börjat gå igenom Sophies journaler och talat med rektorn på förskolan där Nina jobbat som jag hade förstått varför hon inte ville tala om det. Hon ville inte skuldbelägga sin lilla dotter för deras situation. Sophie hade fötts två månader för tidigt. Hennes lungor hade inte varit helt utvecklade ännu och starten av hennes liv hade varit tuff. Hon hade legat på sjukhus de första två månaderna. Den första tiden delvis i kuvös för att se till att hon fick tillräckligt med syre. På det beräknade förlossningsdagen hade de äntligen blivit hemförlovade, Nina och hennes pyttelilla dotter. Hemma hade Wille då tio år väntat och vardagen som följde hade inte varit lätt. Sophies hjärna hade troligtvis klarat den tidiga födseln utan bestående men hade läkarna på neonatalen konstaterat. Men lungorna var svaga. Flickan hade varit oerhört infektiöskänslig hela sitt liv. Hon led av svårt förkylningsastma och varje luftvägsinfektion var en kamp om livet för den lilla, sköra flickan.

Nina hade inte velat sätta Sophie i förskola så tidigt som hon hade varit tvungen. Jag visste hon hade ansökt om förlängd mammapeng från försäkringskassan. Någon sådan hade inte beviljats och Sophie hade börjat förskolan på sin elvamånadersdag. Men hennes lungor hade inte klarat av alla förskolebakterier. Jag hade fått Sophies journal från Drottning Silvias barnsjukhus när hon tillskrevs mig efter Ninas död. Det var en standardprocedur och jag hade läst många barns sjukjournaler under min karriär. Aldrig hade listan på besök på akuten varit lika lång. Gång på gång hade Nina varit tvungen att åka in med Sophie, ibland med ambulans, ibland hade de kommit själva. Alltid för samma sak, astmaanfall, alltför ofta livshotande. Var de riktigt allvarliga blev Sophie inlagd på sjukhus i några dagar. Till sist hade Nina överstigit antalet dagar hon hade rätt att vara hemma med sjukt barn under ett år och varit tvungen att säga upp sig. Sophies astma hade blivit bättre då hon inte längre hade gått på förskola men Ninas ekonomi måste ha körts fullständigt i botten av att leva på arbetslöshetsunderstöd. Sophies lungor hade blivit bättre när hon blivit lite större och enligt Ninas chef hade Nina velat börja jobba igen när hennes dotter fyllt tre år. Men jobben var svåra att få och Nina som hade haft en fast anställning i flera

år på samma förskola kunde nu enbart erbjudas tillfälliga vikariat på samma ställe. Om hon hade haft några besparingar var de sedan länge använda. Nu skulle hon försörja sig själv och två barn på en lön som inte på lång väg räckte för att täcka de mest basala utgifterna. Ekvationen hade inte gått ihop. Nina hade varit tvungen att göra något. Att det något skulle vara så drastiskt hade jag aldrig kunnat gissa.

Jag tog fram min bärbara dator ur väskan och öppnade skärmen. Datorn gick igång med ett ljudligt surr och ljuset från skärmen lyste upp köksbordet jag satt vid. Vad räknades som fattigdom i Sverige idag? Jag skrev in ordet fattig i Googles sökfält. Fick upp en oöver-skådlig mängd träffar. Först upp på listan en sida om hur man kan bekämpa världsfattigdomen. Jag ändrade sökningen till fattig i Sverige. Fick upp en rapport från Rädda Barnen att en kvarts miljon barn lever i fattigdom i Sverige. En kvarts miljon barn som inte får spela fotboll för att skorna är för dyra, som inte har möjlighet att lära sig cykla för de har ingen cykel att öva på. En kvarts miljon barn som aldrig får ett nytt klädesplagg. Som inte ens alltid kan äta sig mätta.

Jag visste allt det här, hade träffat på många sådana barn i mitt yrke. Jag var välinsatt i statistiken. Kände till konsekvenserna av denna fattigdom, skam, avbruten skolgång, utanförskap. Ändå sökte jag vidare. Raderade sökfältet och skrev in ordet fattighjon. Ordet hade flutit omkring i mina tankar ända sedan jag hade träffat Wille på sjukhuset. Varför hade han använt det ordet? Det lät malplacerat i hans mun. Passade inte in i hans språk. Nu läste jag igenom sidorna som Google gav mig. Wikipedia beskrev fattighjon som de sämst lottade i det gamla Sverige. De lottlösa, inneboende hos någon annan. Slavar utan något hopp om en bättre framtid. Jag skrollade ned längs alla rubriker när något fångade min uppmärksamhet. Fattighjon.blogspot stod det. Jag klickade på länken. Det tog en stund innan sidan öppnades och jag irriterade mig än en gång på vår långsamma internetuppkoppling. Rubriken blev synlig före resten av sidan:

Fattighjon
En fattigmammas vardag

stod det överst på sidan. Det senaste inlägget på bloggen var kort.

Just fört fågelungen till nattis igen, ledsen idag. Hon ville inte stanna när jag

skulle gå. Favoritfröken borta igen. Ny vikarie som skall natta. Övervägde att ta hem henne igen. Men länge sedan sist nu. Kontot på minus. Och Mumriks födelsedag nästa vecka. Jag väljer att inte känna!

Jag läste det en gång till. Tittade på datumet ovanför inlägget. 29.09.2013 kl. 19.58. Två minuter före åtta på kvällen den tjugonionde september hade någon kommit hem efter att ha lämnat sitt barn på en nattöppen förskola. Jag kastade en snabb blick på kökskalendern som hängde på väggen bredvid kylskåpet. Den 29 september hade varit en söndag. Vem är på förskolan en söndag kväll? Jag visste svaret. Jag förstod varför Wille hade använt ordet fattighjon. Jag visste vem fågelungen var.

Det sista Nina hade gjort innan hon hade ställt sig på Andra Långgatan den där kvällen hon mött sin mördare var att uppdatera sin blogg. Jag kände hur mina händer darrade när jag klickade på ett annat inlägg. Datorn surrade till och sidan låste sig.

”Fan också”, sa jag högt.

Jag klickade på inlägget en gång till fast jag visste att det inte skulle hjälpa. Jag stängde ner sidan och öppnade den igen. Fortfarande öppnade sig inte några fler inlägg. Jag stängde ner datorn och startade om.

”Älskling, vad gör du?”

Peters röst fick mig att hoppa högt av förskräckelse. Jag hade inte hört honom komma och hjärtat bankade när jag vände mig mot honom.

”Herregud, vad du skrämde mig.”

”Jag hörde dig svära, klockan är tre på natten vad gör du här?”

Peter lät inte arg fast jag hade väckt honom, bara orolig.

”Jag tror att jag har hittat något om Nina”, sa jag utan att ge en förklaring varför jag hade gjort det klockan tre på natten.

Jag såg på Peter att det tog en liten stund innan han kunde placera namnet Nina.

”Hon som blev mördad, mamman till de två barnen jag har nu. Wille och Sophie.”

Peter höjde på ögonbrynen och nickade.

”Jag tror att jag har hittat hennes blogg. Kanske det kan ge ett svar på vad som hände henne.”

Jag stirrade på dataskärmen framför mig. Sidan hade fortfarande inte öppnats. Jag var antagligen tvungen att vänta till följande morgon då jag kunde öppna den på jobbet.

”Älskling, du är psykolog, inte polis. Det finns saker du måste överlåta till andra att göra.”

Peter lade händerna på mina axlar när han talade. Jag visste att han hade rätt. Jag hade en tendens att gräva allt för djupt i de fall jag hade. Min uppgift var inte att hitta Ninas mördare, min uppgift var att hjälpa hennes barn. Men var inte det samma sak, tänkte jag när jag stängde ner datorn? De måste få ett avslut, en möjlighet att börja sörja. Jag släckte lampan i köket och följde efter Peter till sovrummet.

Jag drömde om Nina när jag äntligen somnade och följande morgon var jag uppe tidigt trots att jag inte sovit många timmar. Fanns hela hennes dagbok där ute på nätet, tänkte jag, när jag klev på spårvagnen. Hade hon där, i skydd av internets anonymitet, vågat berätta allt. Jag hoppades det när spårvagnen svängde till höger nere vid Järntorget och rullade in på Allégatan. Ordet fattighjon surrade i huvudet på mig. Var det så hon hade sett sig själv? Som en slav, lite mindre värd än alla andra?

Wille

"Här är två poliser som vill tala med dig, Wille. Är det ok att jag släpper in dem nu?"

Det var en sköterska som talade. Jag hade inte lagt märke till att hon kommit in i rummet. Jag tittade på henne och undrade vad hon skulle säga om jag svarade nej? Hade jag rätt att inte träffa dem? Spelade ingen roll. Jag undrade om jag hade blivit fast för något. Jag kom inte ihåg vad vi hade gjort. Kanske hade jag fastnat på någon kamera. Jag svarade inte, tittade ut genom fönstret. Det regnade där ute. Undrar var gänget är, tänkte jag. Jag tänkte på Mackan. Undrade de var jag var? Brydde de sig?

"Jag tolkar det där som ett ja då."

Sköterskan lät irriterad. Skit samma, bryr mig inte. Jag hörde hur hon öppnade dörren ut till korridoren. Hörde hur någon annan kom in. Jag vände inte på huvudet, kollade inte vem som kom. Jag var ingen för dem och de var inga för mig. När i helvete skulle jag bli utsläppt härifrån? Vad fan ville de mig? Hade de inga andra patienter att ta hand om? Jag kände röksuget igen. Hur många dagar hade jag legat här? Kändes som en jävla evighet i alla fall. Två? Tre? Kom inte ihåg. Slöt ögonen när jag hörde någon komma närmare.

"Han är nog vaken, ni kan bra prata med honom."

Det var sköterskan igen. Ännu mer irriterad nu. Jävla kärring, precis som mina jävla lärare. Vad fan ville hon att jag skulle säga?

"Tack, vi tar det härifrån."

Den andra rösten lät bestämd. Fick sig sköterskan en känga nu? Hahaha rätt åt henne jävla subba! Jag öppnade försiktigt ögonen. Sneglade på mannen som hade talat. Han stod vid fotändan av min säng och tittade på mig. Han sa inget mer. Jag såg hur sköterskan tittade argt på honom innan hon gick ut. Han hade kostym på sig, gubben, en blå. Han såg ut som en busschaffis, tänkte jag. Men jag visste att han var polis. Det kände jag på lukten. Undrar om han hade tagit mig någon gång. Kanske han inte var ute med bilarna längre. Såg för tjock

ut för det. Som i filmerna, satt säker bakom ett skrivbord och käkade fikabröd dagarna i ända! Vad fan ville han mig nu då? Segt att jag hade fyllt femton, nu kunde de ta mig. Helvete också. Det hade jag glömt! Inte för att någon hade kommit ihåg min födelsedag i alla fall. Inte jag heller. Eller jo, det hade jag väl. Men vem fan brydde sig om en födelsedag! Det var förra veckan. Morsan fanns inte längre så det var ingen som grattade. Hon hade alltid gjort det. Bakat tårta, sjungit för mig. Jävla pinsamt. Jag fattar att hon gjorde det för Sophie men fan jag var ju stor nu, vad fan sku hon hålla på så för! Fast det var ju helt ok när det var hemma, ingen som såg. Jag brukade ställa upp, liksom mest för lillflickans skull väl. Förra året hade det stått där båda två, morsan och lillsyrran. Sjungit för mig på morgonen. Jag hade fått en iPhone, en 4S. Jävligt snygg.

Jag såg inte längre polisen i fotändan av min säng. Såg inte rummets beige väggar och nakna ljusrör i taket. Jag såg bara mamma och Sophie. Såg dem stå vid min säng med tårta och ljus och paket och färsk apelsinjuice och nybakta frallor. Jag kunde höra deras röster när de sjöng, kunde känna Sophies iver. Hade jag tackat morsan? Kom inte ihåg. Jävligt gött att äntligen ha en satans iPhone hade det varit. Jag var fan den sista i klassen som fick en! Inte för att jag hade varit i skolan på jävla länge då. Men jag hade gått då! Med telefonen i handen. Inte visat den, bara haft den. Nu kunde de där jävla rich bitches i alla fall inte tracka mig för det. Så jävla pinsamt att inte ha haft en egen. Fattar ju vem som helst att jag inte kunde gå till skolan då! Shit vad ont det gjorde när jag tänkte på det nu. Jag fattade ju nu hur morsan hade haft råd med telefonen. Jaha, så hade man då tagit livet av sin egen morsal! Det var ju därför hon horade! På grund av mig!

”Är du ok, Wille, vill du att jag skall kalla på sköterskan?”

Helvete också jag hade fan glömt den där jävla snuten som stod och stirrade på mig. Vad fan hade han inte sagt något för? Nu såg jag honom komma runt sängen mot mig. Lutade sig över mig.

”Du skakar i hela kroppen! Jag kallar på någon, vänta här!”

Han gick mot dörren. Jag svalde hårt! Tvingade in orden i min mun, ville inte ha någon jävla sjuktant petandes på mig igen. Det var inget fel på mig för helvete!

”Nej, det är ok.”

Rösten lät inte riktigt som jag hade tänkt mig men snuten stannade ändå med handen på dörrhandtaget.

”Är du säker, du ser väldigt blek ut?”

”Ja, vad fan, solsemestern blev ju liksom avbruten när de låste in mig här!”

Rösten lät bättre nu, som den skulle, som den lät med gänget. Ge dem ingenting, inget att haka fast vid.

”Wille, mitt namn är August Larsson och jag är poliskommissarie vid våldshoteln här i Göteborg. Jag var inne hos dig igår men då sov du.”

Gubben tog en stol och satte sig vid min säng. Skjortan spände över magen när han satte sig och jag stirrade på knappen som stod längst ut. Tänk om den lossar, fan vad jag skulle garva. Planerade hur jag skulle berätta det för gänget! Fast han var inte så tjock, men det kunde ju inte killarna veta.

”Jag är här för att tala om din mamma, jag har talat med din psykolog Paola så jag vet att du är underrättad om vad som har hänt. Jag är verkligen ledsen för din skull, Wille”

Orden skar rakt in i mig. Jag var inte förberedd. Hade inte tänkt på att någon skulle utreda mordet på henne. Hur fan hade jag inte tänkt på det. Hade tänkt mig en jävla avhyvling. En arrestering. Inte medlidande. Det ville jag inte ha!

”Jag är förundersökningsledare för mordet på henne och jag skulle villja prata lite med dig. För att se om det är något som du vet som skulle kunna hjälpa oss hitta mördaren. Det är tre veckor sedan hon hittades och vi har fortfarande ingen huvudmisstänkt. Ju längre tiden går desto svårare kommer det att bli att hitta gärningsmannen.” fortsatte snuten.

Tre veckor sedan? Sade han verkligen det? Helvete vad jag hade tappat dagar. Inte så jävla konstigt att bakfyllan satt i som något slags blodigel i huvudet. Hans röst störde mig. Låtsades vara så vänlig så! Jag visste vad han tänkte, visste vad de alla tänkte! Jag var inte värd ett jäkla skit i deras ögon. Det var bättre när de inte försökte gömma det. När de öppet visade hur lite en sådan som jag var värd. Bättre när de skrek åt mig.

”Jag har även förstått att du var medveten om vad din mamma gjorde kvällen när hon blev mördad. Vet du något mera om det här? Vet du om hon hade någon hon jobbade för?”

Jag vände bort huvudet och tittade upp i taket. Visst hade hon det,

tänkte jag. Hon jobbade för mig! För alla grejer jag ville ha. Trängde snabbt undan tanken. Jävla skit heller.

"Jag förstår att det är oerhört svårt för dig just nu, Wille, men jag är tvungen att få veta om det du har hört eller sett något? Någon som kontaktade henne? Ringde? Kom på besök? Hämtade henne med bil?"

Det står en snut till i rummet ser jag nu. En kärring, i uniform den här. Hon har inte sagt något står bara vid dörren till rummet. Tror de att jag skall bli våldsam? Får nästan lust att attackera snutjäveln bara för att se vad kärringen skulle göra. Jag tittar tillbaka upp i taket. Tänker på vad snuten har sagt. Hade hon en pimp? Det är vad han frågar, det fattar jag! Någon sån fanns inte! Hon valde det helt själv. Hon ville själv hora!

"Ingen", säger jag!

"Är du säker? Du märkte inte att hon skulle ha haft mera kontakt med någon plötsligt?"

Jag svarar inte, skakar bara på huvudet. Det bultar till vid tinningarna av rörelsen. Jag tar tag om huvudet med båda händerna!

"Jag förstår att det är väldigt tungt att tala om det här, jag skall inte störa dig mera idag. Jag kan komma tillbaka en annan dag. Men om du skulle komma på något mera som du tror att kunde ha betydelse ring mig gärna. Jag lämnar mitt kort på bordet här bredvid din säng. Jag vill verkligen hitta mördaren, Wille. För din mammas skull och för din och Sophies skull."

För en kort sekund blir jag rädd att han skall försöka klappa mig. Men hans hand blir hängande i luften. Han ställer tillbaka stolen vid fönstret och går ut ur rummet. Jag tittar inte efter honom. Säger ingenting. För min skull? Orden hånlar mot mig i huvudet!

8

Paola

Jag bryr mig inte ens om att sätta på kaffet innan jag öppnar datorn. Ingen annan har kommit än och det är tyst i hela byggnaden när datorn surrar igång. Jag skriver in fat i sökfältet och datorn hittar genast rätt adress. Sidan öppnas utan problem och jag ser att Nina har lagt in en bild under namnet på bloggen. Den föreställer en kvinna i ett gammalt huckle, kutryggig och grå. Jag ögnar snabbt igenom sidöversikten. Hittar rubriken äldre inlägg och klickar på den. Jag vill läsa från början, hoppas på en förklaring. Jag hittar det första inlägget, daterat den andra december 2010, nästan två år sedan. Ungefär samtidigt som jag först fick Wille som patient. När texten kommer upp på skärmen lutar jag mig lite närmare datorn och börjar läsa.

Fattighjon

Jag är en tvåbarnsmamma någonstans i Sverige. Vad jag heter är oviktigt, vad jag är desto viktigare. Jag är fattig! Fattig på ett sätt som de flesta av er inte kan förstå. Fattig på ett sätt som inte förekommer i vårt land. Ändå är jag här. Detta är min historia.

Jag undrade om Nina hade funderat länge på inledningen. Det lät inte som ett hastigt skrivet blogginlägg. Det kändes nästan kusligt att läsa det när jag visste att hon inte fanns längre. Som en röst från andra sidan. Jag fortsatte.

Jag är utbildad förskolepedagog, har en femårig utbildning bakom mig, har jobbat i över tio år. Jag älskar mitt jobb men jag är ensamstående mamma till två barn. Jag har en son jag kallar Mumrik som är 13 år och en dotter, min fågelunge som är 3 år. Mumrik för att han är min snusmumrik från Mumin-trollen. Han har alltid varit det. Ett lugnt och eftertänksamt barn. Ett barn som alltid gick sin egen väg. Han lekte ofta för sig själv som liten. Hängde med vart jag än tog honom. Satt stilla och lekte med sina små figurer. Funderade,

frågade, tänkte. Precis som snusmumriken. Han är det inte längre, inte lugn och eftertänksam. Men han är fortfarande min mumrik.

Min dotter, min fågelunge föddes som prematur och vi låg två månader på sjukhus när hon föddes. Med vi menar jag hon och jag. Pappan finns inte med i bilden, mer om honom när jag orkar. Idag är hon världens gulligaste 3 åring men hon har allvarlig astma som blossar upp så fort hon blir förkyld. Och då vabbar jag. Jag och bara jag. Någon annan finns inte. Mina egna föräldrar har gått bort och syskon har jag inte. Jag har inget skydds nät, ingen som backar upp när det behövs. Och behövs det gör det. Ni vet hur det står i alla tidningar hur man är värd sin egen tid. Hur man skall dela lika där hemma. Hur man skall unna sig en sovmorgon, en spadag, en utekväll. Hur man skall och skall och skall. Men när man inte har någon att dela med vad gör man då? När en spadag är på bekostnad av fågelungens vinterstövlar. Vad gör man då? Jag vet att jag inte är den enda ensamstående mamman i Sverige, men detta är min blogg och min vardag. Välkommen att titta in i Fattighjonets freakshow!

Det sista lät inte som Nina. Inte som den Nina jag hade träffat alla de gånger hon oroat sig över sin son. Texten bar en bitterhet över sig som jag aldrig hade sett hos henne. Aldrig hade insett att hon bar på. Jag har fokuserat så mycket på Wille att jag inte riktigt hade reflekterat över Nina. Jag öppnade nästa inlägg daterat samma dag.

Kväll nu, fågelungen sover men hon hostade illa idag. De ringde från dagis och bad mig hämta henne. Var tvungen att gå från jobbet mitt i igen. Jobbigt för nu när jag bara vikarierar får jag betalt per jobbat timme, inte per vabbad timme. Måste dessutom köpa mer astmamedicin snart slut igen. Mumrik är ute någonstans. Vet inte var. Tycker inte om killarna han har börjat röra sig mig. Han hade skolkat idag igen. Talade med hans lärare. Kanske du kunde prata lite med honom, sa hon. Prata? Vad fan tror hon att jag gör? Skiter i honom? Hon är ny läraren. Mumrik tycker inte om henne, det vet jag. Måste ta reda på varför. Får inte tag i honom på hans mobil. Han vet att han skall svara när jag ringer, varför gör han det inte då? När skall man släppa taget och när skall man oroa sig?

Det fanns ännu ett inlägg skrivet på samma datum. Nina hade varit aktiv första dagen på bloggen. Raderna var skrivna kl. 23.30. Jag öppnade ett nytt fönster på internet och kollade vilken veckodag

den 2 december var år 2010. Torsdag. En vanlig torsdag kväll, skoldag följande dag alltså. Ändå står det så här.

Ok, nu är jag orolig. Mumrik fortfarande inte hemma. Svarar inte på mobilen. Måste ha ringt 20 gånger. När skall jag ringa polisen?

Jag undrade om hon hade ringt till polisen? Vad skulle de ha gjort? Sätter man in en sökinsats efter en tonåring ute på stan?

"God morgon, vad tidig du är idag."

Jag ryckte till när jag hörde Katarinas röst. Jag hade inte hört henne komma in och nu stod hon i dörröppningen till mitt rum. Jag vände mig mot henne.

"Oj, jag menade inte att skrämma dig. Vad sitter du här i mörkret för?"

Det var först då som jag insåg att jag inte ens hade tagit mig tid att tända lamporna när kommit till mottagningen. Nina tände taklampan och jag blinkade till.

"Vad läser du för något?"

Katarina tittade mot min dator. Jag vet att det bara var av vänligt intresse hon frågade, ändå kände jag hur jag gick på defensiven. Jag ville inte att hon skulle läsa Ninas blogg. Den kändes alldeles för privat. Som om hon berättade bara för mig. Berättade i förtroende vad som hade hänt. Jag vände mig mot datorn och stängde ned sidan med bloggen.

"Bara om en patient."

Katarina skulle inte fråga mer. Hon var också psykolog och vi visste att vi hade tystnadsplikt när det kom till våra patienter. Vi hade delat mottagning länge redan. Jobbade ofta ihop, hörde barn tillsammans. Allt för att inte missa något, en tystnad som varade lite för länge, en blick som flackade. Vi gick mot den till köksvrån tillsammans, jag satte på kaffe medan Katarina ställde in sin väska på sitt rum. Hela mottagningen var målad i glada färger. På väggarna hängde tavlor med sagomotiv och i väntrummet fanns en låda med leksaker. Att det var en mottagning som riktade sig mot barn gick inte att ta miste på. Ändå undrade jag om vi inte ibland missade något när vi fokuserade så mycket på just barnen. Jag hade alltid varit övertygad om att mitt jobb var att ge utsatta barn en röst. Att försvara dem som inte hade en möjlighet att göra det själva. Men det var svårt att få Nina ur

mina tankar. Visst hade jag förstått att hon hade haft det tufft. De flesta föräldrar till mina patienter hade det. Men kunde jag ha gjort något mer för henne? Frågat? Hjälpt till på något sätt? Jag kände en klump av dåligt samvete när jag hällde upp två koppar kaffe och räckte den ena till Katarina.

”Vem hjälper mammorna?” frågade jag.

Katarina tittade på mig. Vi hade varit här förr, ibland hon, ibland jag. Patienter som kröp in under skinnet på oss. Fall som höll oss vakna på nätterna. Några små flickor och pojkar som vi inte kunde radera från våra näthinnor. Det var oftast de mest utsatta, de minsta. Vi stöttade varandra då. Tog över fall från varandra om vi inte längre kunde jobba objektivt. Men nu var det inte ett barn som höll mig vaken, det var en mamma, en mamma som inte längre fanns.

”Är det illa?”

”Hon är död, mamman, mördad då hon prostituerade sig.”

Jag såg på Katarinas blick att hon trodde att hon visste vad för slags kvinna Nina hade varit. Missbrukare, det var de nästan alltid de prostituerade mammorna till barn vi hade hand om. Men Nina hade inte varit sådan. Inte på lång väg. Hon hade varit en vanlig kvinna, i ett vanligt hem.

”Har de någon pappa?”

Katarina fokuserade som alltid på barnen. Det var hennes jobb, och mitt med för den delen. Men jag kunde inte släppa Nina ur mina tankar. Det slog mig att om Katarina dömer ut Nina så där lätt, gör inte polisen då samma sak? Det hade gått tre veckor sedan mordet och ännu hade de ingen misstänkt. Skulle hon ha varit någon annan, en kvinna på väg hem en kväll hade de hittat gärningsmannen redan? Skulle inte hela Göteborgs poliskår söka efter mördaren? Så var det, prostituerade var mindre värda än andra. Fattighjon!

Jag skakade på huvudet åt Katarina.

”Ingen, de har ingen pappa och inga andra släktingar, den lilla är placerad hos en fosterfamilj och den stora ligger på sjukhus. Jag vet inte vad jag skall göra med honom. Jag misstänker att jag inte kommer att hitta en fosterfamilj som vill ta in en femtonåring med alkoholvanor!”

”Har du prövat med familjen Heikkinen, du vet uppe i Kungälv, de brukar ju ta tonåringar ibland.”

Vi hade behandlat många tonåringar med Katarina. Barn som inte var längre var riktigt barn men inte vuxna heller. Det förvånade mig

ofta att se hur folk misstog den fysiska storleken för den mentala. Lärare som inte kunde förstå att en så stor människa kunde vara så liten inuti.

”Jag skall kolla med dem”, sa jag och tittade på klockan som hängde på väggen ovanför dörren.

”Har du patient nu?” frågade jag Katarina och hoppades att hon skulle svara jakande.

Jag ville tillbaka till min dator och Ninas blogg, jag ville läsa allt hon hade skrivit för att försöka förstå vad hon hade gjort där på gatan den där natten.

”Ja, jag har en ny patient nu, en kille som börjat skolka sedan hans mamma gifte om sig och fick en ny bebi tydligen, standardfall”, svarade hon och smålog snett.

Det var vårt interna skämt, standardfall, det var så socialstyrelsen beskrev olika typer av problem hos barn och unga. Vi visste att det inte fanns något som hette standard i vårt jobb. Hur skulle det kunna det? Varje barns sorg var unik och måste ses som sådan! Varje barns problem måste lösas utifrån just deras förutsättningar. Men det räckte inte resurserna till hos socialstyrelsen. Därför klumpade de ihop barn och rangordnade deras hjälpbehov utan att ibland ens ha träffat barnet ifråga. Oftast gick det bra men ibland gick det katastrofalt dåligt. Standard fall, oförläpigt uttryck.

Jag tog med mig kaffet in till mitt rum och stängde dörren innan jag satte mig framför datorn igen. Jag tryckte ned mellanrumsknappen och den svarta skärmen kom till liv. Jag öppnade upp nästa inlägg i bloggen. Hoppades att jag skulle få veta om Mumrik hade kommit hem den där kvällen. Det fick jag inte. Följande inlägg var daterat en vecka senare, den 8 december 2010.

Jul, argh denna förbannade jul! Överallt igen! Fattar inte! Har inte hunnit betala av på förra julen! Hur fan skall jag ha råd igen! Fågelungen önskar sig ett barbie slott, hon pratar om det hela tiden! Var inne och kollade på BR idag, fatta vad ett Barbie slott kostar! 2000 jävla kronor! För ett dockhus! Måste kolla på blocket, eller loppis, hoppas jag har tur! Värre med Mumrik, jag vet att han vill ha en egen laptop, en Mac. Vi har bara den här stora, över tio år gammal nu. Sådan stor grå sak! Men jag fick den gratis en gång för länge sedan när förskolan jag jobbade på skulle uppdatera sina datorer och min chef

frågade om jag ville ta en av de gamla! Har fungerat bra sedan dess, Mumrik var stolt över den då en gång. Nu har alla kompisar egna laptops. Fan också.

Fågelungen sjuk igen. Hemma hela veckan tror jag! Får panik när jag tänker på julen! Men får en påse julmat från stadsmissionen, gud vad skönt! Kollade med dem och de sa att vi kan få det trots att jag inte är arbetslös! Jag har ju mitt vikariat! Ha tror att jag skulle tjäna mera på att stämpla! Eller så inte! Måste se till att vi är där och tar emot påsen bara när de delar ut den. Inne i stan! Får ta vagnen med. Fågelungen är för stor för att åka vagn jag vet men då åker vi gratis på bussen. Hon kommer att åka vagn tills hon är tio i den här takten! Köpte mera astmamedicin förra veckan! Gick större delen av vår matbudget till det. Blir mycket potatis den här veckan IGEN! Dyr också när fågelungen inte är på dagis, måste laga mera mat då! Och missade matutdelningen förra veckan när jag var på jobb. Och man får ju inte rabatt på dagiskostnaden bara för att man är sjuk! (Och ja, ja alla ni som läser detta, jag vet att det heter förskola!! Är ju själv dagisfröken, förlåt förskolepedagog! Men skriver dagis i alla fall, min blogg!)

Mumrik hade ett par nya jeans idag! Sa att han fått dem! Ett par Acne jeans! Jag vet att han har snott dem! Borde ta kampen med honom! Tvinga honom att föra tillbaka dem, erkänna! Men jag orkar inte! Kan inte! Jag ser ju hur mycket han vill ha ett par coola jeans! Mina hemsyddas grejer duger inte längre, fattar jag ju också! Och nu har han ett par! Jag kan inte ta dem ifrån honom! Bad Mother Award? Ja, ja men nu väljer jag att låtsas tro på honom! Kanske har han fått dem! Finns ju folk där ute som bra kan ge bort ett par jeans utan att det märks i kassan! Vi låtsas att det är så!

Nina hade skrivit under affekt som det hette, skrivit när hon var arg, upprörd. Bara velat få ut orden. Hennes text var oredigerad. Skrivnen som talspråk. Det var många bloggar visste jag. Inte för att jag följde några bloggar som många unga men visst hade jag läst bloggar innan. Katarina och jag såg det som vår skyldighet att hålla oss uppdaterade med allt som ungdomar idag höll på med och bloggar var ofta det enda unga läste idag. Speciellt unga flickor följde modebloggar som en religion. Blondinbella och Kissy var kändisar. Plötsligt var bloggerska ett yrke att sträva efter! Jag var tvungen att erkänna att jag tillhörde en generation som hade svårt ta hela denna värld seriöst men det tänkte jag inte säga till de unga flickor som satt i mitt mottagningsrum och beskrev ångesten av att varje dag hitta den perfekta outfiten att lägga upp på sin blogg! Jag var glad att jag inte var ung idag! Jag är inte alls

säker på att jag hade haft självförtroendet och självkänslan det krävdes för att undvika åtstörningar och utseendefixering.

Jag sneglade på klockan i högra hörnet av datorskärmen. Jag hade en patient om en timme och visste att jag måste förbereda mig. Men jag kunde inte slita mig från bloggen. Texten var medryckande, jag hörde hur Nina talade till mig. De här orden var menade för mig. Så kändes det verkligen fast jag visste att det självklart inte stämde! Nina hade inte startat den här bloggen så att jag skulle kunna läsa om hennes liv om hon skulle dö. Hon hade startat den för att skriva av sig. För att dela sin vardag med någon, vem som helst bara hon inte måste bära allt själv. Jag klickade på ännu ett inlägg, bara ett, sedan skulle jag stänga ner.

I natt på sjukhuset igen. Fågelungen svårt anfall kl. 3. Bad Mother Award nr två idag. Fatta vad jag gjorde, jag såg att anfallet var på väg men jag väntade en liten stund tills hon var ganska illa där an och först då ringde jag ambulans. Jag ville inte riskera att de skulle be mig ta en taxi om jag ringde för tidigt, det har hänt förr! Ville inte att ambulanspersonalen skulle anklaga mig för att ljuga då de kom. Jag har en bild av att de börjar samla antalet gånger jag har ringt efter ambulans och att jag snart har överskridit min kvot! På samma sätt som jag överskred min vab-kvot. Fick sparken pga. av det! Tror varje gång att de skall säga nej! Det var förra året som de bad mig ta en taxi. Hur fan säger man det då, att jag inte har råd? När det gäller din dotters liv har man råd, så är det! Men jag har inte! Inte på min vikarielön. Jag hade ändå jobbat där jävla länge. Ändå fick jag gå! 60 dagar får man vabba! Sedan får man inte mera! Har du ingen annan som skulle kunna ställa upp frågade chefen mig då? Nej, jag har inte. Dom är alla DÖDA hade jag lust att skrika till henne! Gjorde jag inte! Gör man inte när man behöver jobbet mer än nåt annat! Så jag fick gå! Så att jag kunde vara hemma med min dotter, sa hon! Fick det att låta som om hon gjorde mig en tjänst! Lät mig vara hemma med mitt sjuka barn! Problemet var bara det att det kunde jag inte! Måste ju få in pengar någonstans ifrån! Så hon erbjöd mig att vikariera! På timlön! Täckta upp när mina kollegor är sjuka eller på semester! Gissa när jag jobbar? Ja, då när ingen annan vill. Sommaren, runt julen, alla klämdagar! Alla de dagar då Mumrik är ledig från skolan! Hur i helvete blev det så här?

Hur hade det blivit så? Jag kände klumpen i magen.

Jag tvingade mig själv att stänga ner bloggen. Öppnade nästan upp

den igen! Men till sist tog jag fram pärmen med min nästa patients journal och öppnade den! Gång på gång vandrade tankarna tillbaka till den lilla tvåan i Högsbohöjd, till Nina som suttit där och skrivit, med oron hela tiden närvarande! Hur skulle det gå? Jag visste hur det hade gått. Nu kunde jag inte sluta tänka på vad jag borde ha gjort för att ändra det slutet.